

[Bente Nielsen]

ved at opstå flaskehalsproblemer i visse egne af landet og inden for visse brancher.

I venstre finder vi det glædeligt, at aktivtetsudvidelsen både er sket inden for boligbyggeriet og inden for erhvervsbyggeriet. Specielt stigningen i erhvervsbyggeriet afspejler vel erhvervslivets afsætningsmuligheder og forventningen til fremtiden, og det er et klart udtryk for, at regeringens økonomiske politik er lykkedes.

De positive tendenser har da selvfølgelig også haft en gavnlig indflydelse på beskæftigelsen, som således er steget fra ca. 82.000 i 1982 til 125.000 i slutningen af 1985, en kraftig fremgang, som vi kun kan glæde os over.

Fremgangen har også bevirket, at der er blevet plads til flere unge i byggesektoren. Der er f.eks. ansat knap 1.000 flere lærlinge ved bygge- og anlægsvirksomheden i de seneste år.

Uanset disse positive tendenser i udviklingen, tendenser, som ser ud til at fortsætte, står vi over for en lang række vigtige boligpolitiske opgaver, som skal løses.

Udnyttelse af byggesektorens kapacitet, uden at det skaber flaskehalsproblemer, er en vigtig opgave, og et af instrumenterne til at klare dette problem er muligheden for overførsel af 10 pct. af kvoterne for det støttede byggeri til et efterfølgende finansår. Det giver mulighed for en løbende tilpasning inden for sektoren, uden at der skæres ned på byggeriet det ene øjeblik og sættes nye projekter i værk det næste, en styringsmodel, der giver mulighed for større fleksibilitet og for udjævning af de traditionelle sæsonsvingninger. I samme retning peger også den rullende 4 års planlægning for det støttede byggeri. Det giver både stat og kommuner mulighed for at planlægge på lidt længere sigt.

Om ungdomsboligerne vil jeg sige, at det er jo lykkedes at fastholde kvoten på de 2.500 enheder, og i venstre glæder vi os specielt over, at det nu også er lykkedes at få disse ungdomsboliger spredt ud i de mindre kommuner, sådan at man rundt omkring i mindre bysamfund kan få bygget nogle få ungdomsboliger – det kan være 4-5 stykker hvert sted. Det er jo alt sammen noget, der er med til at fastholde de unge ude i lokalsamfundene, og det synes vi er et meget positivt træk.

Som det allerede har været nævnt herfra, vil en af de største udfordringer i boligpoli-

tikken i de kommende år være de ældres boligforhold. Her er det venstres opfattelse, at det er vigtigt, at vi ikke udskiller ældre som en særlig gruppe, der skal leve under specielt beskyttede forhold, men tværtimod indretter bl.a. boligerne, så vi så vidt muligt udnytter de ældres egne ressourcer, og sådan at de ældre kan opleve alderdommen som en fortsættelse af den tilværelse, de kender. Derfor foretrækker vi, at de ældre får mulighed for en tilværelse i egen bolig fremfor på en institution. De fleste ældre ønsker da heller ikke at komme på institution, men ønsker tryghed og sikkerhed i og omkring deres egen bolig, et ønske, som mange kommuner allerede er i færd med at imødekomme ved f.eks. hjemmehjælps- og døgnplejeordninger.

Venstre mener derfor, at vi i boligpolitikken må satse på ved nybyggeri og ved ombygninger at indrette selvstændige boliger til de ældre. Vi ønsker fleksibilitet og decentralisering i ældreboligpolitikken. Derfor ønsker vi ikke kvoter på ældreboligområdet som på så mange andre områder inden for boligpolitikken, men vil overlade det til kommunerne at træffe beslutning om, hvor mange boliger der skal bygges, hvordan de skal indrettes, og hvor de skal placeres.

Vi ønsker også, at kommunerne kan have mulighed for, når der er behov for det, at indrette plejehjemslignende boliger. Der er selvfølgelig områder i landet og kommuner, som har en meget høj andel af ældre over 80 år med plejebehov, og det er klart, at de stadig væk skal have mulighed for at benytte plejehjem.

Men denne kompetence til kommunerne betyder selvfølgelig også, at de skal have det økonomiske ansvar. Beslutningerne og det økonomiske ansvar skal altså følges ad. Kommunerne skal derfor være med til at afholde udgifterne til ældreboligerne. Herved motiveres kommunerne til behovstækning fremfor finansieringstækning, og det må da absolut være det rigtige.

I øvrigt bør det vel tilføjes her, specielt på baggrund af debatten i pressen i de seneste dage, at kommunerne har lagt stor vægt på at undgå kvoter på ældreområdet, så det er faktisk et kommunalt ønske, der her vil blive taget hensyn til.

Så var hr. Torben Lund inde på, at boligudvidelsen, den andel, som staten refunderer kommunerne, nedsættes fra 75 til 50 pct. Det